

רצוי נחמן

לזכרון נצח מורינו רבי ישראל בער אודסר, זצ"ל

סיפור השבוע

השמטות

כש פעם אחת ספר רבנו ז"ל משל, ממלך אחד שנסע עם שרי המלוכה שלו ליער לצוד חיות, שקורים (לאוועלווע). ירד מהמרכבה שלו, תפוס במחשבות בעניני מלוכה שלו, עד שנחנה בעמק היער, בין האילנות העבים והגסים שיש שם. והם עמדו אצל המרכבה, ובין כך ירד גשם וברד שוטף חזק מאד, ממש מבול, ושרי המלוכה רצו לחפש את המלך, אבל במבול וערפל כזה אי אפשר לחפש ולמצא. ועלו על המרכבה, להגן על עצמם מפני הברד והשלג. והמלך בתוך כך נפסק ממחשבתו ומרעיונותיו וחפש מקום להגן על עצמו, פי היתה ממש סכנת נפשות. עד שבא לבית ערל, שומר היער, ונכנס אצלו ושאלו אם יכול ללון אצלו, והסכים לזה. ובין כך נתקרה המלך מאד, ושאלו לו מלבושים אחרים, והלבישו במלבושים פשוטים שלו. בפעליץ [פרודה] וכדומה, והניחו על התנור שיחמם את עצמו. ובין כך נתרעב לאכל, ובקש לתן לו לאכל, ונתן לו לחם שחור ויגריר, והוא הרגיש כל הטעמים בזה המאכל, שמעולם לא טעם מאכל כזה בביתו. ובין כך חטפתו שנה, ויישן שם על התנור עד הבקר.

כש ושרי המלוכה, פיון שהפסיק הגשם ירדו מהמרכבה וחפשו את המלך עד הבקר, עד שבאו לזה הבית ושאלו את הערל אם היה אצלו איש אחד. אמר להם, שבא אצלו איש אחד וישן על התנור, והלכו וראו שזה המלך, ולא יכלו להקיצו מפני גימוס המלכות, והמתינו עליו עד שהקיץ משנתו. תכף עשו לו כבוד מלכים באימה ובריאה, ובקשו להלביש אותו בגדי מלכות ולקחת אותו על המרכבה, להביאו לביתו ולכתר אותו בכתר מלכות, ולא רצה ...

(ההמשר מעבר לדף)

בהתקרבות הנפשות בכדי לגדל כבודו עלידי זה, חס ושלום, פי אזי לא יוכל לקרב הנפשות כלל ולא יקבל תקונו בשלמות, רק יהיה כל פונתו רק בשביל כבוד השם יתברך (הלכות שילוח הקן ג' לפי אוצר היראה - מחלוקת, אות לג)

... ועץ ארז ושני תולעת ואזב

(יד,ד)

נגעים באים על גסות הרוח כמו שפרש רש"י בפרשת מצרע על פסוק ועץ ארז ואזב ושני תולעת. והיו בחינת ארבעה מראות נגעים כנגד ארבע בחינות שפלות (כמבואר בלקוטי מוהר"ן א', סימן י"ד: שישבר גאותו מארבע בחינות שפלות, פי צריך האדם להקטין את עצמו לפני גדולים ממנו ולפני בני-אדם כערכו ולפני קטנים ממנו, ולפעמים שהוא בעצמו קטן שבקטנים, וצריך להקטין את עצמו כנגד מדרגת עצמו), שהם מכניעין ומתקנין בחינות ארבעה מראות נגעים שבאים על גסות (הלכות ערלה ה' - אות יט)

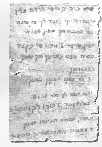

... ואחר תטהר

(טו,כח)

איש ואשה בשרשן הם בחינת דעת ואמונה. וכשרוצין הכפירות להתגבר, חס ושלום, שהם בחינת דם נדות, אזי צריכין להפריש הדעת מן האמונה, כדי שלא יתגברו ביותר הקלפות, שהם בחינת ענין דמכסין על עיניו, ואז צריכין לסמך רק על אמונה לבד עין פנים. ועל-כן עקר טהרת הנדה הוא במים, כי מימי המקנה הם בחינת מימי הדעת שיתגלו לעתיד עלידי תרי משיחין, שעל-ידיה יתבטלו הקלפות לגמרי, שהם בחינת דם נדות. ועל-כן, עלידי מים אלו נטהרת הנדה מטמאתה, כי אז נטהרת האמונה (שהיא בחינת אשה יראת ה') בשלמות, ואז יכולה להתחבר עם דודה, הינו עם הדעת הקדוש, שזה עקר השלמות, שעל-ידיה נעשה הולדה, הינו שנולדין ונתגלין השגות קדושות של השגת אלקות (הלכות נדה ב', אותיות ח' ט' לפי אוצר היראה - מקוה, אות כו)

תזריע מצרע

* מתוך ספר לקוטי הלכות *

... ימול בשר ערלתו (יב,ג)

עקר חיוב מצות מילה הוא על האב למול את בנו, פי קדם הבריאה ואחר הבריאה הוא בחינת אב ובן, פי הוא יתברך נקרא אב וכלל הבריאה נקרא בן. ותכף כשיצאה הבריאה מכח אל הפעל, נשתלשל אחיזה להשקר, שהוא בחינת הערלה, בחינת ענין דמכסין על עיניו, פי השקר הוא בחינת פגם העינים, כמבאר בפנים, ועלידי השקר נסתלק כביכול השגחתו יתברך, פי ידובר שקרים לא יכון לנגד עיניו. ועלידי שהאב דיקא מל את בנו ומעביר הערלה ממנו, על-ידיה באתערותא דלתתא אתער לעלא, פי עלידי זה גם הוא יתברך, שהוא אבינו, הוא מעביר הערלה שהוא השקר מכלל הבריאה ונתגלה האמת, ועל-ידיה נמשך השגחתו יתברך עלינו בשלמות, ואז נכלל בחינת אחר הבריאה בקדם הבריאה, שזה בחינת אב ובן כחדא, בחינת פלו אחד, שזה עקר תכלית עבודת ישראל לזכות לזה שיהיה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, בבחינת אב ובן כחדא, כמבאר בפנים (הלכות עבדים ב', אות ג' לפי אוצר היראה - מילה, אות ל"ב)

... זאת תהיה תורת המצרע

(יד,ב)

תקון המצרע, שהוא הפעל לשון הרע ומחלקת שעשה מריבה בין אדם לחברו ובין איש לאשתו, תקונו להשתדל לקרב נפשות להשם יתברך, שעל-ידיה עולה כבודו יתברך מזלותא דגלותא ועולה לשרשו, עד שעל-ידיה נמשך שלום בכלל ובפרט ונתתקן המחלקת, ועל-ידיה נטהר המצרע הניל מטמאתו. אך הוא צריך לזהר מאד שלא להשתדל

השמטות

עש (המשך הסיפור) ... ולא רצה, כי אם שהערל יקח אותו באלו המלבושים שלו על העגלה, עם השורים שלו, והוא יביא אותו כן לבית המלוכה והוא יכתור אותו בכתר מלכות וישיבו על הכסא. וכן היה: טען את העגלה שלו עם השורים, והמלך ישב אצלו, והוא משך את העגלה וצעק על השורים כמנהגו תמיד: דיעו! דיעו! דיעו! בלי התפעלות מהמלך, וכן באו לבית המלוכה, והושיבו על כסא המלוכה והכתירו בכתר מלכות.

עש ואמר לו המלך: בשכר שהצלת אותי ממות כל־כך, בקש ממני איזה דבר ואעשה לך. ובקש ממנו דבר־שטות: באשר שמביתו לאדעס מהלך רב, כמה מאות פרסאות, ובניו מוליכים סחורה לאדעס, ויש להם טרחה גדולה, כי הדרך הוא רב ומעלה להם ימים ושנים, והרוח הולך על הדרך, ולא נשאר להם כלום כי אם רוח מעט, על־כן מבקש אני שיצוה לעשות הדרך יותר קצרה. והבטיח לו המלך, וצוה שיעשו הפרסאות ארכות למשל, אם היה פרסה עשרים קילומטר, יעשו עכשו מפרסה ארבעים קילומטר, ועל־כן יהיה הדרך קצרה, כי במקום שהיה ארבעים פרסאות יהיה עכשו רק עשרים פרסאות.

עש וסיים רבנו ז"ל: באשר בסוף הימים, שיהיה מבול, ולא ימצא השכינה מנוס ומפלט כי אם אצל הפשוטים באיזו עבודה פשוטה שהיא, כגון אמירת קפיטל תהלים, או בעשית איזו מצוה, ויחיו אותה מכל התענוגים, ודוקא אלו הפשוטים יוליכו אותה להמליכה (אף־על־פי שהם לא ירגישו כלל שהם נוסעים עם המלך, כמו הערל הנ"ל שנסע עם השורים וצעק דיעו, ואף־על־פירכן הם יכתירו אותו (את משיח) בכתר מלכות - רק שיהא להם שכל, שלא יבקשו דבר שטות).

עלינו חיים ארפים טובים וקיימים, ויקים בנו מקרא שכתוב, "ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כלכם היום". ותמתיק ותבטל כל הדינים מעלינו ומעל כל עמך בית ישראל תמיד לעולם ועד, ותמשיך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים וחיים ושלוש ועשירות דקדושה, ויקים בנו מקרא שכתוב, "והריקותי לכם ברכה עד בלי די" (לקוטי תפילות - מתוך תפילה מ"ט)

את היום

שיחות נלהבות מפי רבי ישראל, זצ"ל

רבי שלמה וקסלר זצ"ל (המשך)

יש אנשים שפשהם רואים דבר כזה, יכולים לחשב עלי שזה מצדי - זה אסור להיות ככה! זה אסור להיות! הפתקא הוה לא מחמת חסידותי, מצדקתי, מחכמתי! זה דבר כזה שרבנו הקדוש - מאד היה קשה לי לדרת אליך - זה למוד בשביל כלם! כי אם רבנו הקדוש כותב את זה רק בשבילי היה כותב שלא אגלה אותו לזר, ואם לא כתוב - משמע שרצון רבנו שאכן ידעו, מי שרוצה, השומע ישמע והחדל יחדל!

רמז כזה אור עצום של התגלות אלקות שאין לשער! מהחדושים של רבנו! זה חדוש כזה שעדין לא שמענו כזה מאף אחד!

הייתי אצל רבי ישראל - רבי ישראל ידע כל המעברים של אנשי שלומינו שנתקרבו לרבנו - הכל דבר כזה הוא עוד לא שמעו...

אני רק מתפלא איך שאני נראה אחר התגלות כזה - התגלות אלקות, שאחרים לא יודעים מה שאני יודע. הלא אני יודע כל הסבובים, זה ענין אחר לגמרי...

כשהראיתי אותו לרבי שלמה (וקסלר זצ"ל), ורבי שלמה היה איש אמת, חדוש כזה! ואם הוא היה לו איזה ספקות כזה היה אומר לי: "כלך מדברים באלו, אל תכניס כן דברים באלו!" והוא קבל את זה ברחימו! ועם אמת! והוא קרא אותו פעם אחר פעם, ומצא שהנו"ן הראשונה הוא ענין אחר, ככה הוא אמר לי: עכשיו שמתי לב, וראיתי שכל הנו"ן - כל נו"ן הוא מין נו"ן אחר! כן, שלשת הנו"ן הם לא אותו דבר.

למעשה, מה שיש בשם הזה - פשוט כפול משלש מרבע - זה אי אפשר להבין! לא שמענו שבשר ודם יחתם עצמו ככה, עם פשוט כפול משלש מרבע - רק בהמכתב הזה כתוב ככה!

יש פה עשרה אותיות - שמו של רבנו פשוט כפול משלש מרבע הוא בדיוק עשרה אותיות, זה רמז על העשרה מיני נגינה, ועל התקון הכללי, וכדומה וכדומה...

אבל בכלל, לא מצינו מיום בריאת העולם שבשר ודם - איזה צדיק - שיהיה חתום עם פשוט כפול משלש מרבע, זה רק בשמותיו הקדושים של השם יתברך!...

עצות ותפילות

ציצת, ג'ה'

... וכן ברחמיך הרבים לקים מצות ציצית בשלמות בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה ותרי"ג מצות התלויים בה, ובלב טוב ובשמחה גדולה. ויהי רצון לפניך שתהא חשובה מצות ציצית שאנו עושין מצמר לבן כאלו קימנו גם מצות תכלת שבציצית.

כי גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, ואנו חפצים ומתגעגעים לקים מצות תכלת שבציצית, ואם היינו זוכים למצא תכלת לציצית היינו מפורים הון רב כדי לקים המצוה בשלמות. אך בעונותינו הרבים חרב בית מקדשנו ונתעלם החלזון בעונותינו, ומאז והלאה אין אנו זוכים לקים מצותך בשלמות. על כן יהי רצון מלפניך שתהא חשובה מצות ציצית לבן לפניך כאלו קימנו מצות תכלת שבציצית, ורחם עלינו ובנה עירך במהרה בימינו, והביאנו לשלום לארץ הקדושה, ונכנו שיחור ויתגלה החלזון ונזכה לקים מצות תכלת שבציצית, ועל־ידיה תכלה ותשבר ותעקר ותמגר מלכות הרשעה מן העולם, ויקים מקרא שכתוב, "כלה בחמה כלה ואינמו וידעו כי אלקים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה".

ותוכנו אותנו ואת כל עמך בית ישראל, להיות דבוקים כן תמיד, ולקבל עלינו את על מלכותך באהבה. ותמשיך ותשפיע

ציצת הוא בחינת התגלות מלכות דקדושה, ועל־ידי זה נכנע ונתבטל מלכות דסטרא אחרא. אבל ישראל הדבקים במלכות דקדושה, מקבלים חיותם משם, וממשיכין שפע ועשירות גדול וברכה עד בלי די (שם, סימן מט, אורח'ו).

על ידי שנוהרין במצות ציצת, זוכין לתפלה ולתשובה בכל לבו וממתיקין הדינים, וזוכין שיתגלו לו סתרי תורה (שם).

על־ידי מצות ציצת ממשיכין תקון צמצום המחין שלא יצא מחוץ לגבול, כשמגדיל דעתו להבין הרמזים שהשם יתברך מרמז לו בכל יום, על־ידי כל הדברים שבעולם שיתקרב אליו (עין דעת לו לו. זכרון ד). ועל־כן ציצת קודם לתפלין, כי צריכין לתקן מקדם צמצום המחין שלא יצא מחוץ לגבול, ואחר־כך יכולין להגדיל דעתו להבין הרמזים של השם יתברך שהיא בחינת תפלין.